

DOBRODRUŽSTVÍ KOCOURA FELIXE

DAGMAR GALAS

Dagmar Galas

DOBRODRUŽSTVÍ
KOCOURA FELIXE

1. FELIX JAKO KOŤÁTKO

Na svoje dětství se příliš nepamatuji. Myslím tím úplně ty první dny, kdy jsem spatřil světlo světa. Vlastně nespatriil - abych se tedy vyjádřil přesněji: dny, kdy jsem přišel na svět, neboť jsem se narodil úplně slepý, takže jsem pochopitelně nemohl nic spatřit. To dá přece rozum... To se však změnilo po pár dnech - očička se mi sama od sebe otevřela a začal jsem kolem sebe vidět. Do té doby jsem se řídil pouze svým čichem.

Leželi jsme v proutěné ošatce vystlané měkkým polštářem - bylo nás v ní celkem šest. Tři holky, dva kluci a naše maminka, která se o nás pečlivě a s láskou starala.

Náš pelíšek byl umístěný na verandě venkovského domu, a jakmile jsme povyrostli a začali prozkoumávat jeho okolí, maminka nás učila chodit na dvorek padacími dvířky. Tenhle speciální kočičí průchod se nacházel v normálních dveřích, kterými procházela ven naše panička a všichni ostatní členové její smečky.

Na tom dvorku se nám to náramně líbilo. Tam jsme mohli dovádět podle své libosti. Vyhřívali jsme se na sluníčku, honili se, schovávali se jeden druhému a posléze na sebe ‚vybaflí‘, ‚packovali se‘, občas některý z nás někoho kousnul (ne doopravdy) do ocásku a pak z toho byla ‚rvačka‘. Někdy i hromadná – to nás musela maminka chvílemi i usměrňovat, abychom si vzájemně neublížili.

Bylo to nádherné období – strašně rád na to vzpomínám. Jenže pak se stala hrozná věc. Jednoho krásného dne – v tomto případě by se dalo spíše říct hodně ošklivého dne – jsme po všech těch nezbednostech a dobrém obědě drželi siestu – všichni jsme odpočívali v našem pelíšku, když tu se ozvalo v přilehlé chodbě několik hlasů, které nepatřily nikomu z blízkých naší paničky – to bych určitě poznal.

Pojednou se zprudka otevřely dveře a na verandu vběhlo cizí lidské mládě. Bystře se rozhlédlo, a jakmile spatřilo náš pelíšek – samozřejmě v to počítám i nás – rozběhlo se a už nás dlachnilo. Pak následovala naše panička a v těsném závěsu za ní šli další dva lidé.

„Babičko, ti jsou krááásní a miloučcí...," zvolalo to mládě.

„Opatrně, Baruško, nesmíš je tolik mačkat. Jsou ještě moc malí," napomenula ji ta ženská.

„Víte, náš syn," začal ten chlap, „vlastní velké skladovací prostory a občas se tam objeví nějaký ten nezvaný návštěvník, takže potřebuje spolehlivé ‘hlídače’, kteří tam budou udržovat pořádek.“

„A já se o ně budu starat," prohlásila ta holka a nešetrně mě vrátila zpět do ošatky, neboť mě právě držela v ruce.

„My bychom si je tedy vzali všechny – jak už jsme se předběžně domluvili," řekl její dědeček a naše panička pokývala souhlasně hlavou.

„Babičko, ale to rezavé kotě není pěkné – o to bych se starat nemohla.“

„Baruško, všechna ta koťátka jsou krásná..."

„Nee. Ten zrzek se mi nelíbí, toho jim tady necháme!"

„Dobře, tak... my bychom si vzali pouze ty čtyři, pokud by vám to nevadilo," pronesla omluvně její babička a pokrčila rameny.

„Ale samozřejmě," opáčila naše panička a nedala na sobě znát, zda se jí to dotklo nebo ne.

Ted' k nám přistoupil ten chlap a podrbal maminku za ušima. Vždycky se jí to nesmírně líbí, ale tentokrát se mi zdálo, že jí to není vůbec příjemné.

V jedné ruce držel košík vystlaný ručníkem – takový s jakým se chodí na zahradu trhat ovoce – a druhou uchopil moji sestřičku a vložil ji dovnitř. Další a další... Vzal všechny moje sourozence a mne jediného tam nechal.

„Dědečku, ukaž – ukaž... Já si je vezmu,“ sápara se na košík ta holka.

Moji sourozenci začali mňoukat – bylo to volání o pomoc, protože tušili, že se s nimi děje něco špatného.

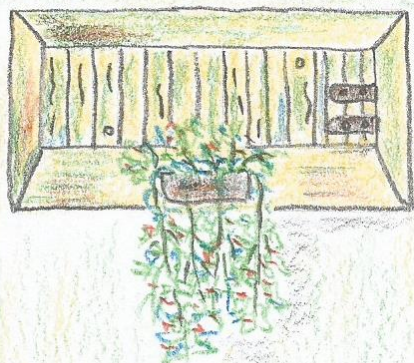
Panička i s těmi návštěvníky zašla do chodby a přibouchla mamince dveře přímo před čenichem – ještěže se jí podařilo včas ucuknout, jinak by taky mohla mít na hlavě pěknou bouli.

Maminka zlostně mrskala ocasem a ohlédla se po mně – co tomu říkám.

Stál jsem strnule opodál s vykulenýma očima a neříkal vůbec nic. Rozeznával jsem jednotlivé hlásky mých sestřiček a bratříčka – bylo to zoufalé naříkání, ale nic jsme s tím nemohli udělat.

Po chvíli se ozvalo několikeré bouchnutí dveří u auta, naskočil motor a pak všechno naráz utichlo...

Uvědomil jsem si, že já jsem ten nechtěný zrzek. Vlastně mám štěstí, že jsem taková malá šeredka – alespoň jsem mohl zůstat s mojí milovanou maminkou. S povzdechem jsem se k ní přitulil, ona mě několikrát přejela jazýčkem přes tlamičku a kolem oušek a já spokojeně usnul.

2. VELKÝ KLUK

Byl jsem už velký kluk, neboť uplynul téměř rok od té příhody s mými sourozenci, a opět se přihodilo něco, co zásadně ovlivnilo můj další život. Začalo to tak nějak pozvolna a nenápadně.

Panička nás zavolala na svačinku, a když už jsme byli na verandě a baštili, zaklapla naše kočičí dvířka se slovy: „Tak... Ať vás potom nemusím nikde nahánět.“

Po jídle jsme se s maminkou uvelebili v pelíšku a věnovali se vlastní očiště. Poté jsem začal klimbat – dokonce se mi i něco zdálo, ale vyburcoval mě zvonek u domovních dveří.

Panička se vítala s nějakou paní a řekla jí: „Pojďte se podívat – je na verandě,“ a přivedla tu cizí ženskou k naší ošatce se slovy: „Ta rezavá – to je Felix.“

A ona odpověděla: „Je moc pěkný. Já bych ale raději kočičku – ty prý chytají víc myši než kocourci – ti jsou tak trošičku líní. Víte, my se teď na jaře budeme – jako každý

rok – stěhovat na chalupu a budeme tam až do podzimu. Nedávno jsme se tam byli podívat a já jsem zjistila, že nám přes zimu myši rozkousaly spoustu věcí. Takže jistě chápete, že bychom potřebovali nějakého zdatného pomocníka, aby nám pomohl tu chaloupku od těch potvůrek vyčistit.“

„Micka bude mít určitě další koťátka,“ odpověděla panička, „ale to byste musela ještě nějakou chvíli počkat...“

„To by bylo ještě nadlouho,“ povzdychla ta paní, „já si tedy vezmu toho kocourka – jestli je tedy k mání.“

„Ovšemže.“ Panička mě vzala do náruče: „Tak pojď, Felixi, budeš mít nový domov – doufám, že se ti tam bude líbit. Určitě si brzy zvykneš na nové prostředí a také si najdeš nové kamarády.“ Ještě mě podržela za uchem, načež mě strčila do přenosky, kterou si ta paní vzala s sebou. Uchopila ji a odnesla mě do jejího auta. Popřála nám šťastnou cestu, a jakmile jsme se rozjeli, zamávala nám.

Vyhlížel jsem ven zadním oknem a viděl, jak se vzdalujeme od naší zahrady a dvorku, kde jsme si všichni tak krásně hráli.

Panička pořád stála na chodníku před domem a byla čím dál menší a menší, a když jsme vjeli do zatáčky, zmizela

mi úplně z dohledu. Rozesmutnilo mě to – připadal jsem si hrozně opuštěně. Lehl jsem si a hlavu si položil na přední tlapky.